

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil gerne takke statsministeren for redegørelsen, som jeg synes meget godt afspejler den enighed, der har været på dansk plan om, hvordan man skulle gribe Riokonferencen an. Som det også har været nævnt af andre, var der jo stor enighed i den danske delegation, og jeg tror, at den måde, vi har indrettet vores delegationer på med samarbejde med de folkelige organisationer, er en god metode, som mange andre lande kunne lære af.

Der er også grund til at takke miljøministeren for den indsats, som han gjorde på Riokonferencen, og som helt givet var med til at skabe nogle nødvendige kompromiser.

Man kan selvfølgelig altid diskutere, hvorvidt Riokonferencen i sommer var en succes eller ej; det afhænger naturligvis i høj grad af, hvilke forventninger man havde på forhånd. Det er klart, at når alle denne klodes vigtige problemer er på dagsordenen, så kan man ikke på de dage, der var til rådighed, løse dem alle. Men alt blev endevendt. Alt havde jo været godt forberedt, og ingen kan i dag påstå – og det er jo nok det vigtige – at vi mangler viden om problemernes omfang og deres mulige løsning. Konklusionen må være, at Riokonferencens succes afhænger af, hvordan de mange vedtagelser bliver ført ud i livet, og det er det, vi så også i dag skal diskutere i det danske Folketing.

Ud over de bindende konventioner på klima- og biodiversitetsområdet lykkedes det også at vedtage en skoverklæring, og det må man jo så håbe også bliver til en konvention. I Agenda 21 er der masser af anvisninger om, hvordan klodens miljøpolitik kan føres på en ordentlig måde, og Riodeklarationen kan man også håbe en dag bliver en slags verdensmiljømenneskerettighedserklæring. Og nu er FN's generalforsamling så i fuld gang med at nedsætte den overvågningskommission, som skal til for at sikre, at vedtagelserne føres ud i livet.

Vi kan altså sige, at verden har en miljøhandlingsplan. Det, der så står tilbage, er, hvordan den miljøhandlingsplan skal finansieres. Generalsekretæren for konferencen, Maurice Strong, anslog beløbet til at være ca. 125 mia. USD, som i-landene skulle bidrage med – det svarer sådan nogenlunde til det danske bruttonationalprodukt – og det er nok et af de punkter, hvor vi undervejs ikke har været

helt enige. Jeg fornemmer, at vi har været enige om, at Danmark ikke helt alene kan redde hele verden, men hvor stor en del vi fra dansk side skal bidrage med, har vi haft en lille diskussion om. Men nu har finanslovsparterierne jo netop vedtaget en betydelig forøgelse af de danske bidrag – og vel at mærke i en tid, hvor stort set alle andre lande skærer ned.

For 20 år siden vedtog FN en målsætning på 0,7 pct., men det er beskæmmende at se, at det er meget få, der lever op til den. Mens de fleste lande faktisk yder mindre end det halve, planlægger vi så i Danmark at nå op på mere end det dobbelte, og det er jo fint nok; vi må så håbe, at de øvrige lande følger efter. Jeg kan i øvrigt nævne, at da Europarådets Parlamentariske Forsamling sidst drøftede Riokonferencen, vedtog man faktisk enstemmigt, at man skulle nå op på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, og det var også konservative fra England og andre, som ellers plejer at sige det modsatte. Så vi må håbe, at de også gør deres indflydelse gældende, når de kommer hjem til deres nationale parlamenter.

Men den danske enighed betyder, at vi i hvert tilfælde kan sige, vi går foran, og at vi har gode muligheder for at presse på over for de andre lande. Jeg håber, at vi nu kan få en konstruktiv debat om, hvordan vi måske kan få endnu mere ud af de penge. Det glædede mig at høre, at hr. Løvig Simonsen nævnte, at det jo også gerne måtte føre til flere danske arbejdspladser. Det vil sige, at vi må se at få hul på diskussionen om, hvordan vi på bedst mulig måde kan styrke den danske bilaterale hjælp.

Vi skal selvfølgelig også på det nationale plan leve op til målsætningerne, og derfor skal vi hurtigst muligt ratificere konventionerne og i øvrigt leve op til de mange andre vedtagelser. Det er jo klart, at hvis vi med styrke skal sige til ulandene, at vi vil have, at de bevarer deres regnskov, så er det også vigtigt, at vi sørger for at have en skovstrategi herhjemme.

Nu har regeringen jo hele tiden forsøgt at indtænke miljøtankegangen i de forskellige sektorer. Vi har haft miljøhandlingsplaner på en lang række områder, og som hr. Rønholt lige har nævnt, så må målsætningen jo i virkeligheden være, at vi ikke behøver et miljøministerium, fordi miljøtankegangen er inde i alle de andre ministerier. Derfor kan man så sige,